

Aiguafort de VILA PUIG

Juventut

Catalana

Exclusiva dels Receptors **BELL**

**Aquesta casa ha subministrat la central
emissora de Radio-Barcelona instalada
a l'Hotel Colón**

En les audicions radiotelefòniques dels concerts internacionals i locals diaris,
es logra el millor resultat escoltant música amb un receptor de la universal-
ment reputada marca

BELL

N'hi ha de tots preus i distintes capacitats, construïts amb una màxima per-
fecció tècnica i fan oir els sons amb perfecta claretat i admirable modulació.
Els receptors **BELL** tenen les garanties d'un eficaç resultat.

Els llegidors de **JOVENTUT CATALANA** que vulguin construir-se
l'aparell receptor radiotelefònic per a sentir els concerts de Radio - Barcelona,
poden passar a recollir el llibret instructiu que regala la

CASA SUPREMA

Pelai, 56 : BARCELONA

Els que no vulguin construir-se'l poden adquirir-ne un, a preu molt reduït, en
el mateix establiment, o als demés llocs exclusius per a la venda:

Casa Subirana, Portaferriassa, 14
Beristany, Ferràn, 1
J. Petit, Call, 24
Clavell, Canuda, 47
C. Trepas, Comte de l'Assalt, 44
Pérez i Sabat, Fontanella, 18

JOVENTUT CATALANA

REVISTA SETMANAL D'ART, LITERATURA, MODO, ESPORTS, ACTUALITAT

Admet, en preferència, la col·laboració novella de Catalunya

Eventualment les subscripcions, dipòsit general i tota correspondència:

QUIOSC - LLIBRERIA SIBILA

Rambla de Sant Josep (davant de can Cuadros)

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Barcelona	un mes	1'10 pessetes
Províncies	un any	13'50 "
"	sis mesos	7'— "

(Províncies, pagament a la bestreta)

L'Avantguardisme literari a Catalunya

I

Justificació i desig

Nostre adolescència ha viscut, tota aquella època de revisions, i valoracions més o menys sines, que han estat possibles gràcies a una incipient actuació; i, que responen a una modalitat, dins el temps, de tota la cultura occidental, entre nosaltres, ha cristal·litzat, més o menys exactament, en l'ordre del pensament, per la ideologia de «L'Home del qual es parla», i, en el de les lletres, per l'alt dilettantisme i desig de comprensió per a les escoles literàries de darrera hora. No altres, joventut com som, al col·laborar a la Revista JOVENTUT CATALANA, no podem estar-nos, al veure que altres millor preparats i més competents no ho fan, d'analitzar i comentar d'aquestes pàgines estant un dels moviments contemporanis que més força i energia en si mateix han tin-

gut, i, que, potser sortosament, ha coincidit amb la primera joventut que hom pot anomenar, no sense un punt de raó, catalana, ja que no catalanitzada del tot.

No pretenem historiar, ni estudiar, completament totes les manifestacions d'avantguarda més o menys relacionades amb Catalunya, sinó que, hem pretès fer, senzillament, un assaig, aprofitant nostres apunts, presos durant molt temps. Nostre desig, és doncs, que aquestes notes i aportacions, serveixin a qui es senti amb forces i el deure interior li dicti, per realitzar, un estudi complet, acabat i el més definitiu que sia possible, de totes les manifestacions que el port-simbolisme literari a Catalunya ha ocasionat.

II

Psicologia del nostre «avantguardisme»

Les manifestacions, que, entre nosaltres, l'avantguarda ha produït, ni són filles d'una necessitat de la nostra intel·ligència, refinada, ni d'una febre d'snob, ni molt menys encara, productes d'una convicció o d'un temperament. Venen a ésser una cosa serena i reposada, en conjunt, pro-

ductes d'un desig de cultura i comprensió, de coneixement, i, en el fons, ànsia de catalanització de les valors pristines, que, entre la faramalla anecdòtica, hi pogués haver.

L'impresió de conjunt, és aquesta. Les manifestacions dels snobs o dels pseudo compene-

trats per el caràcter o ideologia són excepcions, o potser, millor dit, confirmacions, car ja veurem més tard, quanta catalanitat i febre de cultura hi ha sota la capa vistosa i exterior d'aquells i d'aquests. Així veiem, com, per l'estudi del psicologisme avantguardista a Catalunya i per damunt dels estats anímics que moltes vegades semblen contradictoris cal fer tres divisions: l'avantguardista per esnob, l'avantguardista per cultura i l'avantguardista per temperament.

L'avantguardista per snob, l'adorador incondicionat de la Novetat amb majúscula, el que pateix per semblar més adelantat o més modern—estat patològic de l'ànima contemporània—ha existit com estat d'esperit, però ni gairabé s'ha manifestat. Hom l'ha ridiculitzat despietadament. (No en va *snob*, paraula que s'ha europeïtzat però que és originalment anglesa, significa originalment *sabater*—demano perdó a tot un gremil—i per aquella anologia ideològica que sols les multituds saben descobrir ignorant i pretencioses). Només cal recordar la facècia característica que el nostre Millàs-Raurell els va jugar des les planes de *La Revista* (*). El parany consistí en publicar una poesia del poeta avantguardista francès Louis Aragon, treta del seu llibre «Feu de joie» i traduïda al català d'una manera completament incomprendible i enrevessadament gerolífica. El següent número de la mateixa revista reportava amb un punt de fresca malícia i d'acritud moralitzadora, la traducció seriosa i la constatació del parany al mateix temps que irònicament hom declarava que els snobs no habien resistit pas la prova del ridícol. L'snob com snob, ja porta en sí mateix, un cert punt que el ridiculitza.

Al revés d'aquest, hi hagut entre el nostre jovent, un avantguardisme lúcid i assenyat, que inconscientment responia al geni espiritual nostrat. No és un avantguardisme-vici, un avantguardisme-defecte, sinó un avantguardisme virtut. És el producte i resultat d'una ànsia de cultura, del conreu d'una vocació literària i d'una especialíssima posició intel·lectual i espiritual que feia girar a la generació, dita noucentista per alguns, i que llavors era joveníssima, els ulls cap Europa amb ànsia de alts jensenyaments i exemples i que

feren del avantguardisme una disciplina per a la seva pròpia formació poètica i cultural; conreant-lo, no com a finalitat, ni perquè estiguessin conforme amb les seves ideologies i teoritzacions, sinó per emprar-lo com a eina.

Aquesta posició assenyada del jovent—seny és comprensió del que cal fer car és una virtut essencialment constructiva i que no cal pas confondre amb la prudència ni molt menys amb l'esperit contemporanitzador—davant de problemes ideològics i d'innovacions estètiques són un exemple per nosaltres els joves, que hem d'enmigrar nostra joventut cap a tots els pobles joves i forts—EE. UU. i pobles que la post-guerra ha creat—mirant sobre tot de reforçar nostra vitalitat nacional amb les ensenyances que ells ens donen i tenint present que la tasca que espiritualment ens cal fer, per damunt tota cosa, és el retrobament de nostra continuació cultural i de nostra consciència catalana.

No hem pas de deixar-nos portar, i enlluernar per la màgia de l'extrem, que per ésser tal i sense demanar-li res més, a tants incautes ha agafat. Per això condemnem ideològicament de cara a Catalunya els que han adoptat l'avantguardisme com l'extrema esquerra de l'art i de la literatura. Acceptem i comprenem que així sigui, però voldriem que mentres Catalunya tingués tasca de recobriment al davant, ningú es deixés portar per aquell encantament subtil i una mica pervers que a tants esperits contemporanis irresistiblement atreu i que feia escriure al gran Nietzsche en la seva obra «Voluntat de Poder» la frase «nosaltres els immoralistes som els més avançats».

Sortosament a Catalunya hi hagut molts pocs exemples, i un d'ells—Joan Salvat Papasseit—no sols comprensible sino per causes diverses fins justificable.

Entre nosaltres en plena feina reconstructora no ha estat pas possible, l'estat d'esperit d'embaïfament de cultura que alguns crítics han volgut presentar com existent en alguns pobles europeus amb motiu de les correnties post-simbolistes.

J. M. BORONAT I RECASENS

(Continuarà)

Octubre 1924

(*) Núms. 121 i 122.—Octubre de 1920.

Aquest número ha passat per la censura militar

ANY PRIMER

1924

NUMERO IV

Juventut Catalana Revista

APELES MESTRES

Fervorosament homenatge al
més il·lustre dels capdevaners
vivents de la literatura catalana.
Admirem en la seva testa blanca, la
triple gloriosa auríola de poeta, dibui-
xant i músic; excel·lidor i refinadí-
ssim en totes les activitats artístiques.

(Fot. Amadeo).

Déu en la clotada

(Continuació)

De bon matí arribaven al hort; ell prenia l'eina i sense fer-s'ho dir se posava a la tasca tan afanyós com podia.

—Llàstima de xicot que no sia més for- nit!—feia en Jan mirantse'l de qua d'ull.

I se'n planyia més perquè aquella feble constitució semblava aguantar l'idea de què el noi tenia de «tirar» per capellà. En bona fè, semblava un santet; era com un Sant Lluís que tenien a casa en el capsal del llit: prim, fi de rostre, ulls de vergonyós...

No podia mirar-se'l en Jan al seu noi. D'ençà que la Cisca li parlà de fer-lo anar a ciutat per a emprendre els estudis, tenia una manera tan nova de mirar-se'l. A la millor, se li esqueia que ja anava vestit de capellà, i quan això succeïa fins a l'hort mateix, amb tot i veure-se'l cavant com un jornal·ler, se li apareixia com si anés tot ne- gre, amb la teula endarrera i la sotana arre- mangada; cavant i treballant per a purgar els pecats del seu pare, d'ell, d'en Jan...

Per altra part, la resignació amb que el noi se prenia la cosa i el posat de sens-esma amb que complia les feines més carregoses, a dir veritat, trencava el cor de pare, d'en Jan.

—Ell fos un desvergonyat i no em cregués,

llavors sí que li faria la llei!—se repetia sovint en Jan; — emperò ara, pobric, amb aquesta paciència que de tot diu que sí... n'hi ha per desarmar al més armat.—

Si en Jan hagués sabut de què li venia al seu noi el fer les coses com feia; si ell ho hagués sabut d'on havia apresat aquella resignació i aquella paciència, a ben segur que se'n hauria escruxit.

Si en Jan hagués vist el seu Lluís escol- tant al senyor rector quan les tardes del diumenge explicava la sagrada Passió del Fill de Déu! Si en Jan hagués vist els vi- satges de horror amb que el seu noi seguia pas a pas la Santa caminata explicada amb la rústega senzillesa del bon vellet, i com les llàgrimes se li escorrien i el cor se li sotragava al ser a lligar a Jesús en la fatídica columna, i com tancava els ulls horroritzat al sentir (perquè en Lluís els sentia en el seu cor) els cops crudels dels flagells al fiblar damunt de les tendres espalles del Redemptor dels homes!

¡Oh, oh; si en Jan ho hagués vist tot això, quines ensenyances n'hauria tret!...

I sabent en Lluís el què havia sofert Jesús per a salvar als homes i redimir-los, ¿com podia ésser que trobés sacrifici en obeir al seu pare fins en les feines més arrastrades del hort?

¡Les que Jesús hi passà a l'hort!... Oh, jaquelles sí que eren angúnies!

Passaven els dies i ni en Jan cedia a les instigaciones de la seva dona, ni en Lluís donava mostres de fatiga ni de rebel·lió. Més aviat quan son pare, fent-li preguntes de toca-son, s'empenyava en socavar e's íntims pensaments d'aquella criatura, se trobava amb que el noi no tenia queixa per ell, ni ganes, tampoc, de canviar de vida.

—Emperò, ¿no et plauria més deixar la terra, com ta mare vol, i deixar-nos a tots... —afegia amb la veu commoguda— per a anar a ciutat a fer estudis?—li preguntava a voltes en Jan amb segones intencions.

—Com vós volgueu, pare—responia en Lluís.

—No et dic pas que ho vulgui o no. Ben al indret, jo voldria saber no més què és el que et plau o el que no et plau.

—El que vós volgueu...—tornava el noi.

Certament aquell xicot desarmava. En Jan avesat a tractar amb la Cisca que mai li deia si de res, no sabia com compondre-se-les davant d'aquella obediència cega i d'aquell respecte a la seva voluntat.

Tant l'arribà a lligar aquell posat de bon minyó del seu Lluís, i tant l'anguniejava aquell «com vós volgueu, pare», que dintre de tot d'ell en Jan hauria volgut que de cop el seu noi s'hagués revingut i se li hagués encarat com un home, tot dient-li això o allò amb fermesa i convenciment. Oh, sí. Aixís els homes s'entenen, i si no, una feta de desvergonyit com aquesta sembla que infundeix alè per a plantar un bon revés al fill desobedient, o bé s'escau a dir-li molt seriósament:—Déu te fassi bò i càmpate-la!—

Llavors sembla que un pare ha de quedar molt descaregat de responsabilitats i no ha de sofrir el que ara en Jan sofria al veure com el noi sacrificava les llurs inclinacions, sense queixar-se ni badar boca tan sols.

Però això no era cosa d'esperar d'un noi com en Lluís. Aixís ho creia també en Jan i més de dos cops i tres havia tingut intents de corre cap a casa i dir a la dona:—Té: fes-ne el que vulguis d'aquesta criatura!—però el deturava el pensar amb els companys de càn Pau, taberner... ¡Còm li haurien fet la riota! Josep M. FOLCH I TORRES (Continuarà).

Il·lustracions d'en Junceda

La flor sola

I

Les roselles de la vall
moren d'enveja
per una flor de llacsó,
sola i esbelta,
que en el cim del campanar
es balandreja,
i el petó del sol-ixent
reb la primavera.

II

Però les flors de la vall
poc saben elles
que mentrestant la flor d'or,
trista i soleta,
es consum d'enyorament
matins i vespres
de no poder-les contar
sos goigs i penes.

La mare malalta

I

Declina el sol, la lluna es alta
i entre perfums la tarda cau;
el cel és blau i estàs malalta?
¡Guaita, mareta, el cel és blau!

II

La cadernera canta i salta,
i et sembla dir son refilet:
«Tens un fillet i estàs malalta?»
Mareta, ¿ho sents? Tens un fillet!

III

Posa'm un bes a cada galta,
i els mals plegats se n'aniran:
¡T'estimo tant i estàs malalta?
Mareta, ¿ho veus? T'estimo tant!

Speles Mestre

ELS BELLS IN-
DRETS DE
CATALUNYA

Jugant pel bosc

Carreró Apic de Cervera

Cap-al-tard :: Creu dels Orenets de Cervera

(Fots. C. Gómez)

Història d'una llàgrima

Puc contar-vos la història d'una llàgrima, tal com ella, va contar-me-la a mi.

M'escolteu?

Parla la llàgrima:

Nosaltres, les llàgrimes, neixem i morim ràpidament. Neixem a impuls de qual-sevol dolor o eternament. Morim tantost aquestes sensacions passen.

En compensació de la nostra curta vida, tenim, per designi providencial, la facultat de renéixer indefinidament, és a dir, podem exercir al nostre caprici, allò que vosaltres, els homes, considereu com un miracle: la resurrecció. Fem, però de les nostres atribucions, un ús molt diferent del que segurament en farieu vosaltres, si en fossiu posseïdors. No volem tantes vides per satisfer odis, passions, i cegues cobejances, sinó que breuem per trobar en un alt i noble concepte d'idealitat i d'immaterialitat: el lloc i l'estat d'una veritable i immarcescible felicitat.

Jo, però, l'he assolida en tres vides diferents:

La primera volta que vaig néixer, vaig sentir-me rodolar, en pendent delicada i dolça, per la galta d'una dona jove i formosa.

M'assabentaren les meves germanes, que en gran nombre lluien en els ulls de la bella dama, que aquesta plorava desconsoladament per l'abandó en què l'havia deixada l'home amb qui esperava i confiava, els seus plors momentanis, eren; segons ella, el testimoni d'un etern desconsort.

Vaig reflexionar, posant a prova tota l'habilitat de què disposava. ¿Podia jo restar per sempre més en la grata companyia d'aquella beutat, qui, prematurament, havia estat substituïda per altri, en el desig o en la passió, d'aquell que l'havia estimada? Era prou gran la seva pena per ésser digna de la meua companyia eterna? Jo, tenia un deix de sentimentalisme insipient, i a ben segur que per això, vaig estar temptada de contestar-me afirmativament, quan una germana que, potser, endevinà els meus dubtes, massa promptament es-

vait, se m'acostà lliscant lentament per la pell fina de la dama que es queixava amargament, i em parlà aixís:

—Germana, visc una séptima vida. No serà l'última. Tinc experiència i sé que no és aquest el nostre lloc. Vulgues emprendre amb mi el nostre viatge alat, en cerca d'altre desconsort més intens i més justificat que el de la bella dama adolorida.

—Mes intens? Més justificat?

—Sí, germana, molt més intens, molt més justificat.

—Ella plora...

—Es plor lleuger. Té, per aconhrtar-se, la bellesa i la joventut: el record passatger d'un home, no li serà mai cap obstacle, per disposar de la seva voluntat. Florirán per ella noves i venturoses amors i els plors d'avui, ocasionats per l'amant oblidat, no seran més que un episodi, vagament recordats, dintre poc, amb el somriure irònic en els seus llavis. Vina amb mi, germana, que buscarem altre pena per consolar.

Vaig assentir-li, i amb l'amiga, em deixí caure, en un lleu salt desde el rostre; ja més asserenat, de la plorosa dama, al braç del silló en què estava ella asseguda. Poc temps restarem allí. El drap d'una cambrereta escaient ens en tregué.

Nasquí, per segona volta, sola amb la bona amiga, en l'ull dret d'un home viril i fort. Vaig esglaiar-me una mica del meu isolament i vaig acostar-me tant a la meua companya, per infundir-me valor, que de poc em confonc amb ella.

—¿Estem soles? — vaig preguntar-li.

—Sí, aquest home és un eixut. No plora gaire.

—Ho fa justificadament, ara?

—No. Ha perdut una fortuna en un moment advers. S'ha arruïnat completament.

—Es una gran dolor!

—Tampoc ho és, per qui té joventut germana.

Aquest home treballarà. Posará la seva virior, i servei del seu talent, i aquest a contribució del seu afany de reconstruir el patrimoni perdut. Guanyarà en la di-

ficil lluita. Triomfarà. Temps a venir, ens recordarà també, no amb ironia; amb orgull. Remembrarà la seva victòria. Tampoc aquí és el nostre lloc, germana.

Varem sentir-nos violentment arrebasades d'aquella pell raspada; l'actual fracassat i futur vencedor, ens foragità del rostre curtit.

I aquí vé la tercera naixença i última vida. Fou en els ulls d'una velleta humil, de cabells blancs, de rostre solcat d'arrugues i mans tremoloses. Acabava de perdre, per sempre més el company amb qui havia atravesat els viaranys amarguissims de la Vida, amb qui havia compartit moltes penes i clares alegries, aquell el cor del qual havia bategat al unison amb el seu, en els mateixos sentiments de bonesa i d'amor. Ell havia arribat, per fi, a l'acabament de la jornada! Ella no. I gairebé no es sentia amb forces per seguir el pelegrinatge.

—Ella, exclamà la meua germana, és verament digna de nosaltres. És vella. No té aquest gran company que és la joventut. És sincera. No té aquest gran falsificador d'aparences que és la joventut. Ella és feble. No té aquesta gran forja d'energies, cúmul de forces i fogar de lluites que és la joventut.

I aquí ens hem quedat. Ens veuràs brillar constantment en els ulls gairebé apagats d'aquesta bona vella que viu de records, segures de proporcionar consol a una ànima amargada (verament amargada) on, viurem felices, tot acompanyant una dolor (una verdadera dolor).

Aquesta és la història d'una llàgrima, tal com ella va dir-me-la, us la conto jo avui.

AUSIAS

A una amiga

La vostra porta els pelegrins empara:
vinc novament al seu sagrat llindar;
vinc amb la faç més sanitosa i clara,
però amb l'ànima igual, si fa no fa.
He anat veient, dut de ma sort avara,
coses sens fi, per mos camins enllà:
res tan amable com la vostra cara
ni res tan tendre com el vostre pa.
Néixer d'aurores i florir d'acàcies
és el badar-se de les vostres gràcies,
vd de gavines sobre el mar brillant.
Déu que us la servi, per molts anys, amiga,
perquè la gent amorosida en siga,
i perquè en resti perfumat mon cant.

Ferran SOLDEVILA

Quan s'estima de veres

A la xamosa i distingida senyoreta Na Teresina Camps, gentil inspiradora d'aquesta breu narració.

Ella era una donzelleta formosa, atraienta, vistosa, de caràcter afable, de cara sonrosada, d'ulls blaus com el mar; son pentinat era fet amb elegància senzilla, però com que el cabell, ros com el blat pel juny, l'afavoria, molts la prenién en passar pel carrer, per una veritable senyoreta de família distingida i aca-balada.

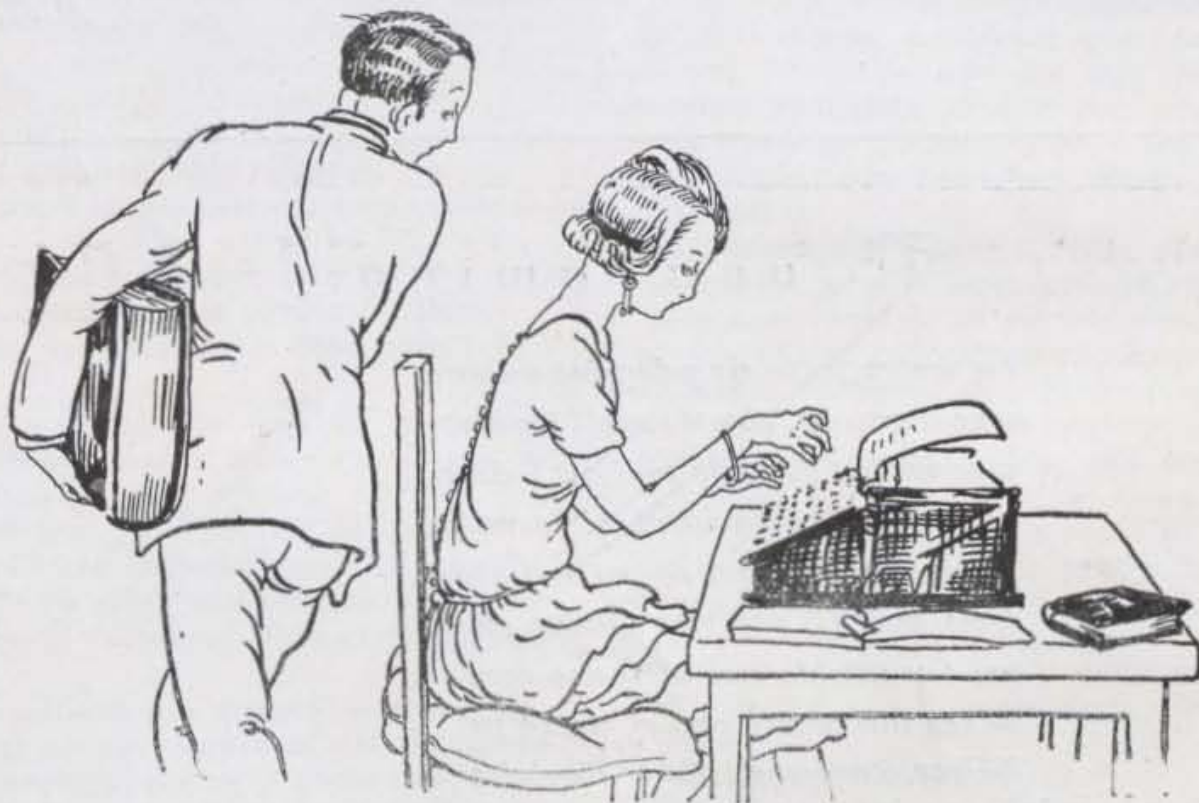
La seva figura era ideal, encisadora, maravellosa. Tenia divuit anys; li plavien les novel·les romàntiques i quasi puc assegurar que buscava amb afany insospitat un jove, tal volta el tantes vegades somniat, que aboqués dins les seves orelles fines, tot un caudal d'amor, tot un reguitzell de parauletes dolces

Vestia elegantment i era alt d'estatura.

Tenia captada entre les seves amistats la simpatia que poc a poc s'havia anat guanyant amb son procedir, tot ell revestit d'una mena de gràcia que el feia admirable. A més la senzillesa en el tracte, la sinceritat que sempre traspuava la seva conversa i la seva parla nua de mots immorals i grollers, feia que augmentés la simpatia que vers ell tenien posada tots els seus amics.

Son únic afany era el de confeccionar petites novel·letes, on sempre hi feia aparèixer, creada pel pensament, la donzelleta tan desitjada, modelant-la al seu gust. Mentre anava describint damunt del paper la imatge de la donzella escullida, amb tots els seus atractius i les seves gales, ell es creia veure-la i parlar-li talment com si hi fos de debò.

Molt sovint em deia que dubtava trobar

i melodioses; que l'acompanyés pels llargs camins d'aquesta vida, tots ells plens de vicis i de pecat, la sapigués estimar amb viu afecte i finalment, que la resguardés de tota cosa insana.

Es deia Núria.

Ell era un jovincel simpàtic, bonadós...

De físic estal·lent. Son cabell pentinat endarrerat, lleugerament ondulat, feia de marc a la seva cara atractiva on sempre deixava dibuixar en la boca un dolç somris.

l'amor ideal que en hores d'insomni s'havia fet l'efecte de posseir. Jo que el coneixia i havia esdevingut el seu amic més íntim, no sabia pas en ell un sol enamorat ni tant sols cap idiota passatger havia turbat la seva vida sempre de treball.

Si qualsevol vegada anant de passeig, la casualitat volgués que passés pel nostre costat una noia formosa i vistosa i jo li ponderés la bella figura, ell em deia: «Tu sí que ets feliç, sempre veus lo de fora. Es bonic tenir

en compte això, però has de tenir preferència pel cor, aquesta capseta tancada a la qual molts no donen importància i que jo considero la principal base de tott amor pur i sincer. La noia destinada a ésser la meua companya, qui sap si encara ha de venir al món...» acabava dient, posant en les seves darreres paraules un accent de tristor que em penetrava fins al fons de l'ànima.

Llavors era quan jo l'encoratjava..., però ell em deixava dir, clavant la mirada en un lloc determinat, quedant com encantat. En aquells instants jo pensava: «Potser deu veure la visió que li dona coratge... Qui sap...!»

Tenia vint anys i es deia Marc-Antoni.

Els es varen conèixer en l'aldarull de les grans oficines on, llavors, ambdós treballaven.

Fou dins la gran atmòsfera de negoci que respirava aquella casa comercial on va ésser sembrada la flors de la simplicitat que amb tota ufana es donà pressa a créixer, mostrant al cap de poc temps una bella florida d'il·lusions que en moments de solitud, ella es complavia en anar acariciant.

En Marc-Antoni li era simpàtic, agradable, i, perquè no dir-ho, fins hauria assegurat que l'estimava.

La seva conversa, sempre variada i festiva, li era plaent, tant, que quedava gravada en son pensament i mentalment l'anava repassant per si podia descobrir algun indici que la fes créure en una possible declaració.

En canvi, ell, en Marc-Antoni, notava que el seu esguard se'n anava molt sovint al lloc on treballava la Núria, havia experimentat que ni per un sol instant el seu record s'apartava d'ella, i també havia trobat mantes vegades que la seva mirada es trobava amb la d'ella, tornant-se — quan això succeia, — tota enrogada, talment un infant sorprès al cometre una entremalladura. Tot això és ben cert que li passava a ell i se'n preguntava el motiu justificatiu: «Potser l'estimo i no m'ho sé conèixer», s'havia atrevit a dir-se a ell mateix.

Però a mida que el temps anà passant, ell, en Marc-Antoni, pogué assegurar que l'estimava amb tot el cor i amb tota l'ànima.

El mateix dia que ell es confessava a si mateix aquest pregón afecte, ella també, relacionada a la seva cambra, havia manifestat al seu cor que apreciava i estimava, d'una manera que no sabia calificar, a en Marc-Antoni.

Aquest tenia el pensament forjat respecte de lo que li calia fer, però tanmateix el temor d'una possible equivocació el feia estar indecís i lo que els llavis no gosaven dir, massa bé que ho expressava la mirada dolça i amo-

rosa que molt sovint dirigia a la que li tenia el cor robat i el pensament curull.

Un dia, aquest pregón afecte que sentia per ella, va esdevenir d'una manera ràpida i sobtada tot minvat.

Tot justament aquell vespre que s'havia fet el propòsit de declarar els seus sentiments a la donzelleta ideal, la mateixa que en somnis havia ovirat, aquell vespre es ficà que ella portava en la munyeca dreta una finíssima cadeneta d'or, a manera d'esclava. Això l'impresionà fortament, tot el valor recobrat se'n anà per terra i les il·lusions que dia darrera dia s'havien anat apilotant formant una muntanyeta, sofriren els efectes d'una esclavissada.

Aquella cadeneta que la gent li havia donat el nom de «no m'oblidis», portà a n'en Marc-Antoni els primers pressagis d'una greu malaurança. Si ella, la Núria, portava aquella cadeneta, era senyal evident de que «algú» li havia regalat, i aquest «algú» deuria ésser, segurament, la persona que ella no podia oblidar mai. Si ella tenia «algú» amb qui pensar, ell, en Marc-Antoni, hi sobrava, i per lo tant tenia d'ofegar l'amor que per ella servava, vulgues no vulgues.

Recordava molt bé, l'instant aquell en el qual s'adonà d'aquella finíssima — gairebé imperceptible, — cadeneta que en la munyeca dreta lluïa la gentil Núria.

Va ésser al demanar-li cert detall existent en un dels llibres que li estaven confiats.

Ella cercà el llibre i una vegada trobat, fullejà, fins a trobar el foli que cercava.

Li contestà degudament, però com sigui que ell no quedés del tot satisfet, i en el seu rostre s'hi reflexés el dubte, ella, tota complimentosa, amb el desitg de voler complaure a l'aimat, signà amb el dit tot el paràgraf que tant interessava a n'en Marc-Antoni, confirmant-li plenament.

Fou llavors, mentres la Núria anava signant, quan la llum anà a reflexar-se en la diminuta cadena, i la llusor momentània va ésser la única delatora de la presència de la petita joia, fins aquells moments insospitada d'ell.

Havia descobert una cosa i a a un altre li confirmava clarament la primera. El sol fet de portar la «no m'oblidis» i després anar acompanyada al sortir, li demostrava clarament que no volia que cap jove l'acompanyés, puix segurament «a'gu» a qui ja tenia l'estimació posada l'estava esperant, servint-li l'amigueta com d'excusa per si s'atacava a'gun jove.

Josep M.ª SALAS JULIA

(Acabarà).

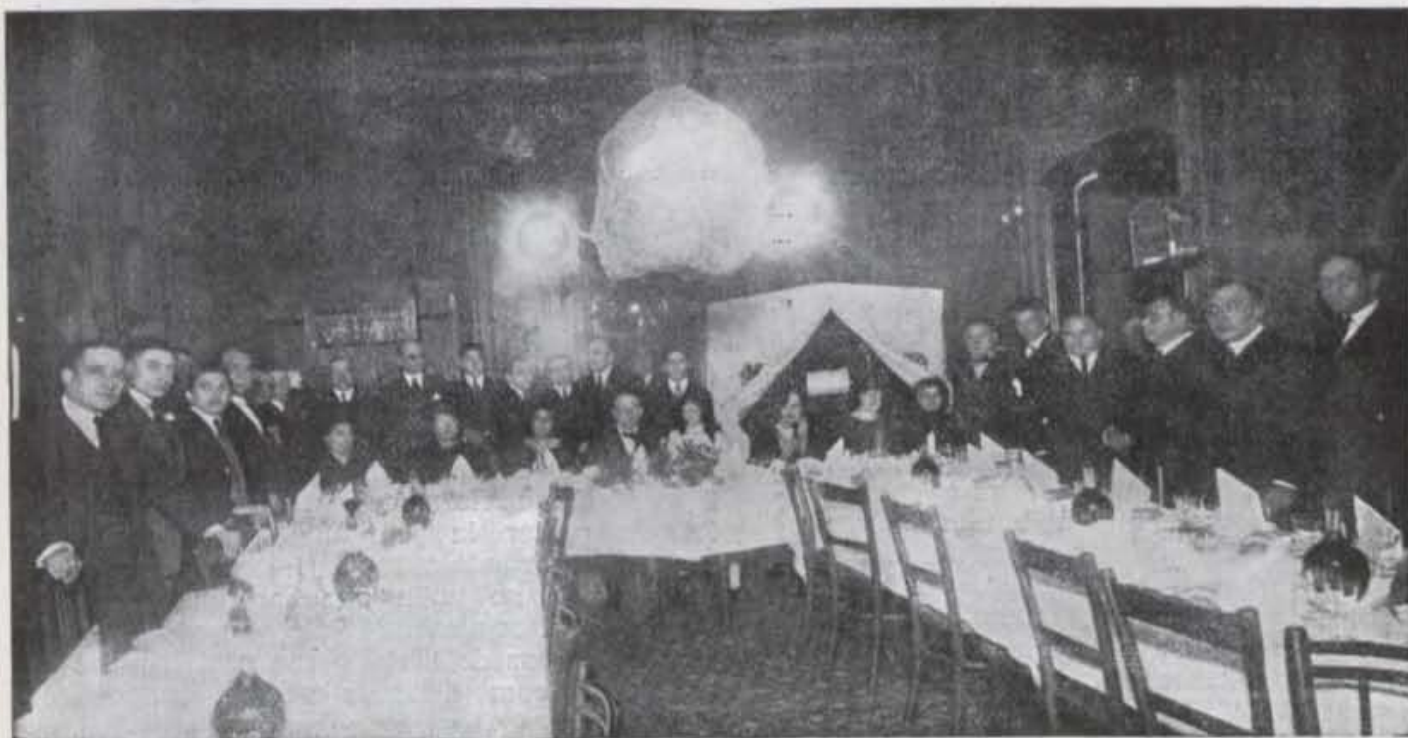
Il·lustració de Lola A.

Els teus peus

*Són els teus peuetes
una esquisidesa:
lleugers, diminuts,
de línies correctes
com els peus brunyits
d'una estàtua grega.
Són el teus peuetes
una esquisidesa:
tan lleugers com són
que ni pols aixequen,
ni marquen el fang,
ni aixafen les herbes,
tan lleugers com són,
el cor m'oprimeixen
perquè són tos peus
una esquisidesa.*

Jaume BOFILL I MATAS

ACTUALITAT BARCELONINA

Apat donat en honor del celebrat comediògraf Avell Artís, pel quadre escènic Mossén Cinto, del qual n'és digne director, amb motiu de l'èxit obtingut amb la seva darrera producció «Les noies enamorades»
(Fot. Badosa)

Elegia

I

Atura't pensament, i aquí reposa;
emporta't en la calma del moment,
i abandona els records que et fassin nosa
per invocà el passat, serenament!...
Esguarda, fervorós, en cada cosa
la pau que et va florir d'adolescent:
reserva't el perfum de cada rosa,
i posa un munt de cendra en el torment!...
Apaga aquesta sed abrusadora
al fer un reliquiari de records;
i ofrena en aquesta ànsia que et devora,
la dolça pietat que és té pels morts!...
Que així cada senyot de l'elegia
tindrà un místic fervor de poesia...

II

I el pensament em creu. I torno a viure
les hores sommolents del meu passat,
llavors, que, fins l'amor em feia riure,
i el cor volava lliure a cada embat;
que ignorava, al darrera d'un somriure,
el més petit instint de crueltat...
Déu meu, si tot això es pogués escriure
tal com ara ho recordo, emocionat!...
Més la vida és la vida, i mai es para
guaitant el més enllà, terriblement,
Feliç aquell que pot tornar-la, encara,
en perfums d'elegia, constantment!...
Més trista i més cruel deu ser l'estança
d'aquell qui no te res per recordança!...

Julia GUAL

Mataró.

LA RADIOTELEFONIA

No son aquestes fotografies les de un de tants banquets que amb motius fú i s i amb més o menys guarnició es celebren d'ariament; no hi veureu en elles el motiu per donar relleu a cap personalitat que ja està avesada a sortir a les pàgines de les revistes, retratada a peu i a cavall amb diferents actituds i habillaments com de maniquí. Tots els que s'hi venen congregats no són més que els membres de l'Associació Nacional de Radio-difusió, que amb un bell ritme de treball i entusiasme, han dotat a Barcelona d'una estació transmissora.

Llur fe i llur entusiasme els ha fet assolir amb l'èxit més falaguer l'obra cobejada fa molts mesos. Mercés a ells, tot Catalunya frueix avui de les delícies de la Radiotelefonía.

No cal dir la cordialitat que regnà durant l'àpat, esplèndidament servit per l'Hotel Colón, sota la direcció d'en Regàs. Arribant als postres, parlaren en Rifa agraint l'assistència, el Sr. Noble remarcant l'encert del senyor Guillén com a president; i el Sr. Ca vet per mitjà del micròfon es dirigí als radi-oients encoratjant-los a aportar la seva ajuda a Radio-Barcelona, inscribint-se com a socis protectors.

Finalment, el Sr. Guillén Garcia feu memòria del considerable treball realitzat, dificultats vençudes i explcant la futura tasca en vies de realització, o sigui instal·lació de línies microfòniques que uneixin l'emissora de Radio-Barcelona amb les sales de concert del Palau de la Música Catalana, Teatre Lliure, Excelsior, Sala Mozart, Granja Royal, Sala Wagner, Teatre Eldorado, Teatre Tivoli i Teatre Novetats, a més d'una línia telefónica que, comunicant la estació amb el quadre de la Central de Telèfons, permei a unir-la amb un lloc qualsevol de Barcelona. Aquesta línia s'estrenarà pròximament, aprofitant un gran partit de futbol, on des de el camp es donaran totes les incidències del partit que el públic podrà seguir, mitjançant un plaol del camp que es repartiran.

Tot aquest programa comença a realitzar-se feliçment, doncs resta ja establert el conveni amb el Gran Teatre del Liceu, el qual deixarà transmetre íntegres totes les funcions d'estrena de la present temporada i tres actes complets de les representacions successives.

Acabà l'acte amb una visita a l'instal·lació de l'emissora.

R.

Poemet d'endrega

A la distingida badalonina
Margarida Ruiz, amb
sincera admiració i recone-
xença.

*O noia badalonina,
tens els ulls com el teu mar,
lleugera com la gavina;
tens de l'ona el remor en el parlar.*

*Embelleixes tot fent via
l'encant d'aqueixa ciutat,
desvetllant la melangia
en el cor que ja ha estimat.*

*Ets atraient i captives
en les places i saraus,
on tu vas l'esguard avives
amb llambregades suaus.*

*Els galants oir voldrien
de ta boca el preuat «sí»
tú una rialla destries
per a fondre aquell glatir.*

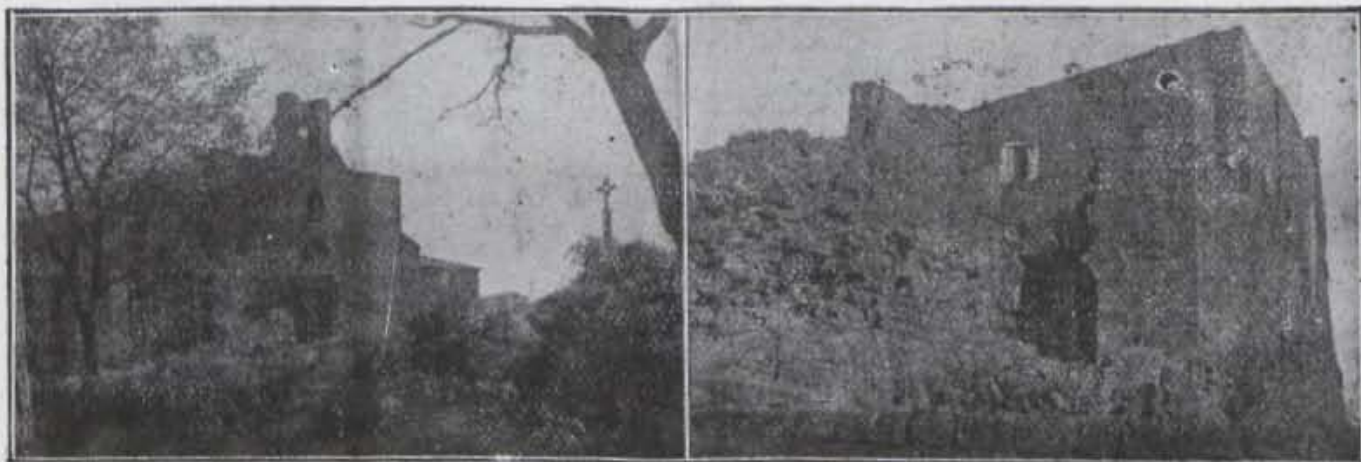
*Que el teu cor sent l'anyorança
de l'amor que somnià;
l'aimador de l'esperança
que cantarà el viure clà.*

*El que ses pupil·les fiti
en el fons de teu mirar
i amb les mans entrelaçades
tot pressentint les besades
et digui el que és estimar.*

*O, noia badalonina
o, perla de la costa llevantina!*

Ernestina PRAT

CASTELLS DE CATALUNYA

Església de Brugués

(Fots J. Farré)

Castell d'Aramprunyà

Per diferents indrets de nostra terra, hi han escampades runes d'antics castells que daten, en sa majoria, de l'edat mitja, i dels que amb tota extensió ens en ocuparem un altre dia.

Avui oferim als ulls dels nostres simpàtics llegidors i gentils llegidores, dues vistes, la primera l'Església de Brugués i l'altra el castell d'Aramprunyà, que es troba prop de Begas, no gaire lluny de Gavà. Aquest castell, que està situat sobre altíssim penyal, és una atracció pels excursionistes que visiten aquell indret, i un gaudi pels aimants caminadors que els encisen les obres d'aquesta naturalesa.

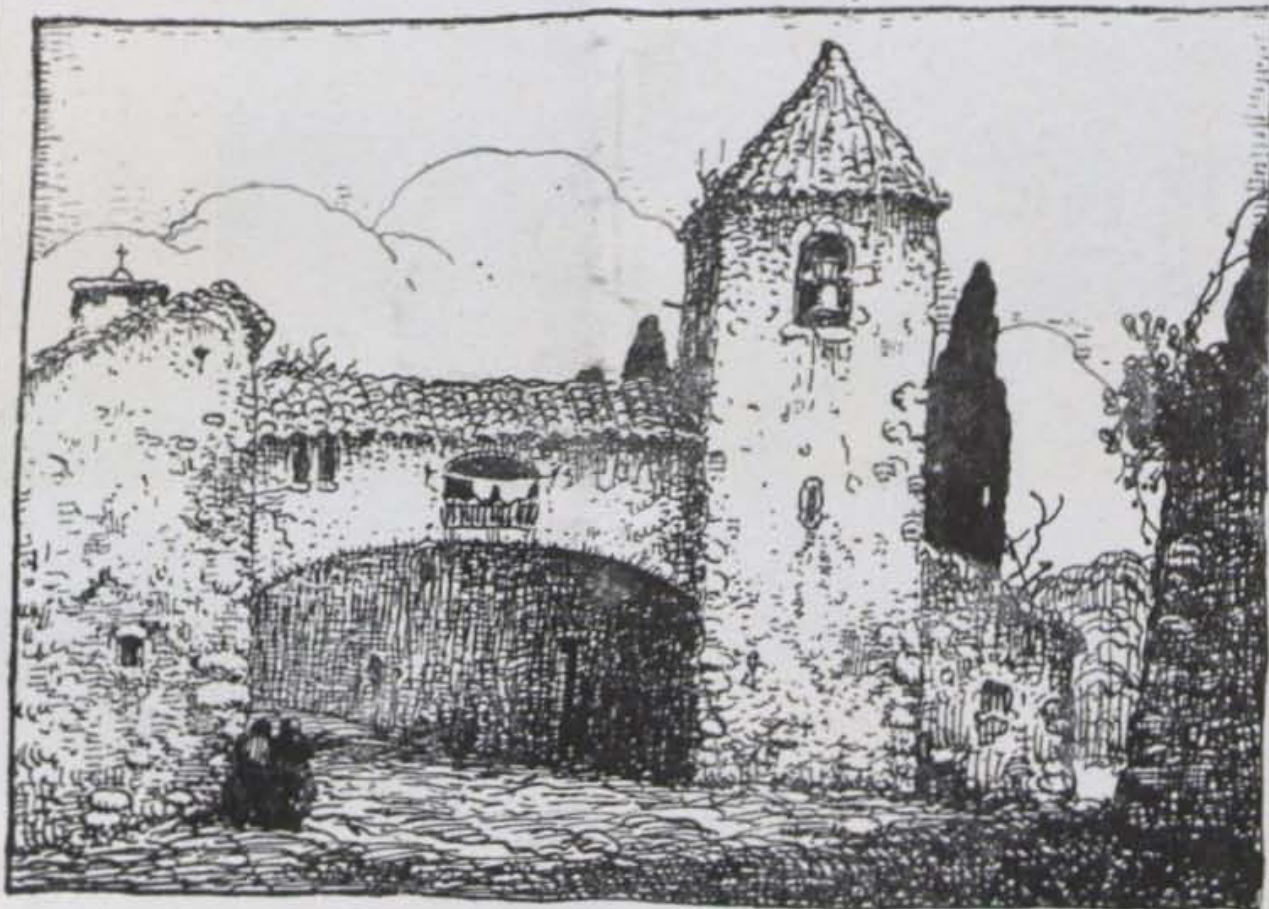
ROC.

LA FOTOGRAFIA ARTÍSTICA

MATINAL

(Fot. J. Marsal)

Apunt — Dibuix a la ploma d'En A. Creixams

A l'hora de la posta...

Avui, sota la llum encesa del ponent,
us he vist com mai de bella i de serena,
amb una ombra en el front, d'encorament,
i un clavell roig en la galta morena.
Vostres ulls tan clars miraven vagament...
Vostres ulls tan blaus del color del celatge.
S'obrien vostres mavis galantment
amb un divi somris, somris d'imatge.
Servaveu una flor, gelosament,
en mig dels llavis, tot xuclant-li el viure,
com si en la vostra faç, encesa del ponent,
manqués el seu perfum, per fer bell el somriure...

Francesc VINTRÓ

L'ESPORT A L'ES- TRANGER

ELS ESPORTS DE NEU A GARMISCH

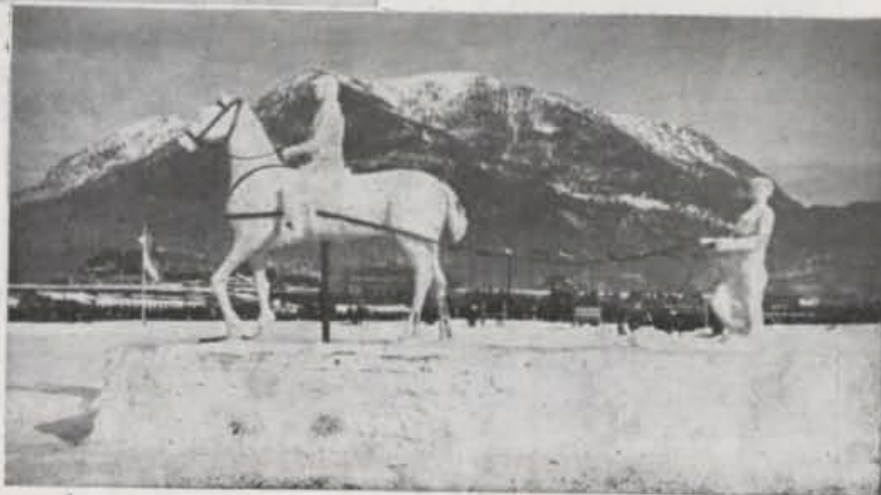
La carrera dels cotxets «start's»
preparant-se per a la sortida

Un moment interes-
sant de la carrera

La cursa de «skis» preparant la
sortida davant la tribuna oficial

Concurs de figures de neu. La que
reproduïm representa un monu-
ment al·legòric als romans, feta
pel professor Brugner, el qual ob-
tingué el primer premi

(Fots. Sánchez Català)

Nota de Tardor

*Ai, muntanyes, sou tan altes
que amaguéu el meu terré,
el terré que encara daura-
de la posta el raig darrer.
Ai, les boires, blanques veles,
ribetades de vermell,
si volguessiu devallar-ne
per pujar-hi amb el cor meu,
per anar-me'n a la terra
d'on me vé l'anyorament.*

JOSEP M. FONT I RAVENTÓS

Desig

*Coloma que anyora'l Cel
sols l'anyorança refila,
cada jorn quan surt l'estel,
és tan gran el seu anhel
que amb el desig s'hi enfila.*

JOSEP M. GUÀRDIA

Número de Nadal de Joventut Catalana

El més bell present que es farà a Catalunya

A aquest NÚMERO EXTRAORDINARI que comencem a preparar per NADAL resten convidats a col·laborar-hi tots els lectors de JOVENTUT CATALANA procurant que els originals siguin curts i ben adients a la diada. Així pensem fer un NÚMERO DE NADAL simpàticament admirable.

Els nostres favoreixedors CORRESPONDENCIA

Nous subscriptors

Antoni Muset, Igualada.—Josep Guixà, Melilla.—Josep Teixidó, Lleida.—T. F., Pvre.—Joan Civit, Espluga de Francolí.—Josep Rifà, Manlleu.—Maria Rosell, Barcelona.—Ernest Campmany, Sant Andreu de la Barca.—Albert Francàs, Barcelona.—Pere Amet, Barcelona.—Dolors Graupera, Arenys de Mar.—Antoni Monserrat, Barcelona.—Teresina Lafan, Barcelona.—R. Pey Desclan, Barcelona.—Francesc Simón, Barcelona.—Juan Via Massana, La Granada del Penedès.—Josep Vilacis, Taradell.—Jaume Pastarès, Rasquera.

Nous col·laboradors

Josep Aragonés, Barcelona.—T. F. Pvre.—Eusebi Ponsa Ribas, Sabadell.—Josep Font, Barcelona.—Antoni Montserrat, Barcelona.—Joan Bieto, Barcelona.—Joan Moré, Barcelona.—Francesc Prol, Barcelona.—Antoni Dot, Olot.—Magda Sallent, Barcelona.—Ramón Montero, Barcelona.—Antoni Muset, Igualada.—Joan Llacuna i Carbonell, Igualada.—Joan Bertràn, Vilanova.—Lluís Ferrer, Igualada.—J. M. Ferrer.—Carne Alsina, Badalona.—Lord Volantín, Barcelona.—Antolí Tarrats, Figueras.—Maria S. Bots, Barcelona.—Ramón Plà Coral, Olot.—R. Pey Desclau, Barcelona.—Mateu Asencio.—Manuel Jiménez, Barcelona.—S. Garcia Bassa.—Josep Jofré, Barcelona.—Rosalia Argilaga, Barcelona.—Jordi Castel, Barcelona.—Joan Puigbó, Terrassa.—Carles Monfar, Barcelona.—Ovidi Escaler, Barcelona.—Joan Aspa Borrell.—Josep Martí.—Francesc Oliva, Vilanova.—Jordi Q.

Nous cooperadors

Roc Barnés, Caputxins, 13, primer, primera, Barcelona (Sarrià), 5 pessetes cada mes.

Josep Ribas, Barcelona, 5 pessetes cada mes.

B. Gisbert. Contestarem particularment.—M. Codina. Procurarem complaureu's.—Josep M. Villalón. Vós podeu fer cosa millor. Envieu quelcom més.—Guzmà l'Harry. Anirà «El goig suprem». Mercès per el vostre interès demostrat en tot.—Joan Ballesta. Molt bé. Anirà.—Daniel Aloy. La vostra prosa, de bon principi és encisera, després... impossible de poguer inserir-la a nostres planes. La cruesa imperant és impròpia als ulls dels nostres lectors, no us sembla?—Francesc Grau i Elias. Bastant migrat. Envieu quelcom més i veurem.—Rosa de Sant Jordi. Molt bé. Anirà.—J. Viladot Puig. No ens complau. De totes maneres teniu molta traça a versificar. Féu un altre tanteig i veurem.—Pere Casas. Molt bé. Anirà tot.—Carles Reyna. No pot publicar-se. Envieu quelcom més interessant.—Josep M. Guàrdia. Us complaurem. «Tres prosas» és una miqueta migrat. Ja veurem, emprò.—Francesc Vintrolà. Arregladet anirà.—Noi dels Sonets. Aniran cinc dels tramesos. Voldriem, però, publicar-los signats amb el vostre veritable nom. Ens complaureu?...—Lluís Jordà. Deliciosa, però... la trobem impròpia per a nostra Revista. Perdonèu.—Carles Surribas. Acceptat no més el que hem publicat. Envieu i no defalliu, emprò.—A. Capellades. Mora. Les poesies no ens agraden. La producció escènica tal vegada l'aprofitarem.—Josep M. Alegret i Bau. Veurem. Són molt ingènues.—Josep M. Plans. No us podem acceptar el vostre original. Es molt migradet. Envieu altra cosa, i de segur que ens agradarà més.—Joan Marimón. Es molt migradet. Tal vegada podeu fer cosa més bona.—R. Violan Símorra. Veurem de complaure-vos. Moltes mercès per les subscripcions de les vostres amistats.—J. Saumell. Impossible de inserir-lo en el temps que correm. Mercès, per có.—Enric Vernet. No và. Envieu quelcom més.—Lluís Pallí. Vós feu cosa millor. El que heu enviat no và.—Joaquim Segura Lanich. No acceptem el vostre original. És d'argument pobric. Envieu quelcom més.—Josep M. Ferrer. Vós podeu fer cosa millor. Entesos? Lluís G. Bover. No hem rebut la carta que dièu. L'adreça aquella ha estat una equivocació del respectiu diari. Si volèu ferem la tramesa a la persona que indiqueu. Nosaltres, altrament, hem fet les trameses a la vostra adreça, des de el primer número. Reclaméu a Correus. El dibuix enviat últimament no fa per nosaltres. No ens volem barrejar amb cap caire polític.—Ernestina Prat. Com veurà va en aquest número. Mercès pel llibret.—J. Duatis Itarte. Moltes mercès. Tot pot molt ben anar.

Resten cartes per contestar.

Nota: No tornem els originals.

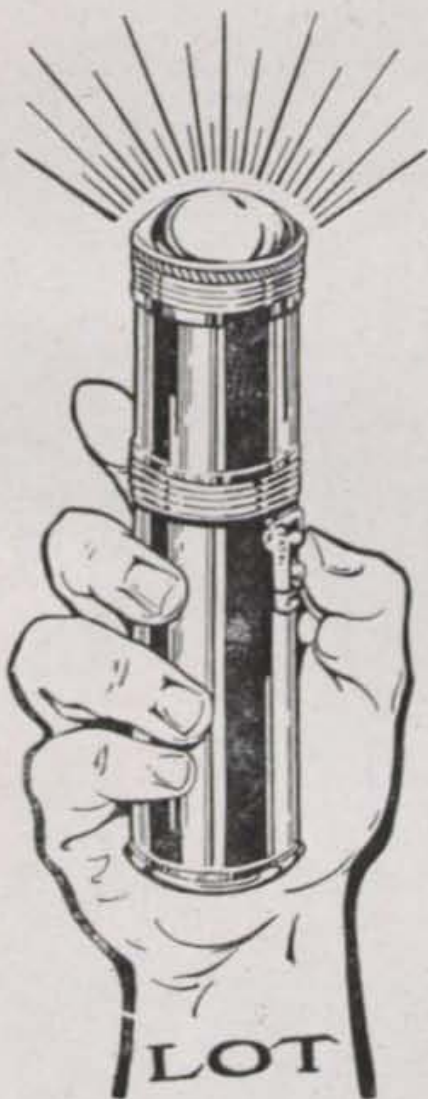
MAS I ROCA

24 - 26 PORTAFERRISA, 24 - 26 TEL. 1574 A
16 FONTANELLA, 16 „ 2713 A

Camises, corbates, gèneres
de punt, mitgeria, guanteria

Noves i variades coleccions
en articles del seu ram

PER A LA MIDA, ESPECIALITAT

La llum del dia a la mà

L'obtindreu amb una làmpara i pila elèctrica de la marca LOT, disposant, en tot lloc i a qualsevol moment, d'intensa llum.

Indispensable en les excursions i viatges; en la llar; en la fàbrica; per buscar quelcom en la foscor; en pujar l'escala; en la tauleta de nit; en el mal·ti de viatge, resultant sempre d'una utilitat incomparable, el mateix a la ciutat que al camp.

*Solament son autèntiques
les làmpares i piles elèctriques
amb la marca LOT*

S U P R E M A

PELAI, 56
BARCELONA

BELL

Famosa marca, preferida mundialment pels tècnics com garantia d'insuperable qualitat, per als receptors i accessoris de T. S. H.

Tots els aficionats que desitgin construir sos aparells receptors, avans de comprar les peces necessàries deuen percatar-se de quins tenen el mèrit de la fabricació més cuidada, la qual precisa per a obtenir un complet resultat, doncs sense aquesta seguretat es perd, ordinàriament, temps i diners.

Els accessoris BELL són fabricats per veritables mestres en radio-enginyeria.

Els receptors BELL reuneixen qualitats inimitables per a la simplicitat de montatge, fàcil graduació i exquisita sensibilitat.

Els altparlants BELL són fins a l'oït, deixant sentir les sonoritats musicals i veus humanes, amb encantadora naturalitat.

Aquesta és la marca que a tot el món ha conquerit la fama veritable.

S U P R E M A

PELAI, 56
BARCELONA

